

Chủ Nhật Tím

Sáng chủ nhật, như thường lệ, tôi "lên đồ vía" rồi hăm hờ đạp xe đến nhà Hương. Hương học cùng lớp với tôi và từ lâu tôi đã để ý đến nàng. Tuy nhiên Hương vẫn còn "làm mặt lạnh" với tôi và điều này làm cho tôi khá "quê" với bạn bè, nhất là với thằng Hùng, vì Hùng đã từng tuyên bố là tôi không thể nào tán "đồ" Hương được. Tôi tự ái và hạ quyết tâm làm cho nó biết tay. Từ đó, cứ mỗi chủ nhật, tôi kiên nhẫn đạp xe đến nhà Hương với nhiều lý do mà lý do chủ yếu là để "trao đổi học tập".

Vừa bước vào phòng khách, một gã thanh niên ngồi chính ỳnh một đồng đập ngay vào mắt tôi. Đối diện là Hương, miệng đang tùm tùm cười. Tôi đứng chết trân như trời trồng, chưa kịp phản ứng gì thì Hương đơn đả:

- Ủa, Tân tới hồi nào dzậy? Bạn ngồi xuống đi!

Tôi cử động theo lời của Hương như một người máy. Hương tiếp tục đóng vai chủ nhà:

- Xin giới thiệu, đây là anh Khuê, sinh viên Y khoa năm thứ ba. Còn đây là Tân, bạn cùng lớp.

Tôi kín đáo quan sát "anh Khuê" và nhanh chóng kết luận: đây là thằng mặt ột!

Gã đứng dậy, trình trọng đưa bàn tay như nải chuối cho tôi. Cử chỉ của hắn giống một nhà ngoại giao hạng bét. Bất đắc dĩ tôi phải cầm cái "nải chuối" đó với một cảm giác ớn lạnh, bởi nó nhớp nhúa mồ hôi.

"Anh Khuê" vẫn chưa chịu buông bàn tay tôi ra, nhếch mép cười, nụ cười khá ...đều cang:

- Mình vẫn thường nghe Hương nhắc đến bạn, nay mới hân hạnh được diện kiến. Rất vui khi được làm quen với bạn! – Ca xong "bài cải lương", hắn mới chịu buông bàn tay tôi ra.

"Bạn"? Ai là bạn của mày, cái thằng mặt ột? Nếu nói ra điều mình suy nghĩ thì câu nói của tôi sẽ là như vậy. Nhưng lúc đó đầu tôi bận nghĩ về việc khác: "Mình vẫn thường nghe Hương nhắc đến bạn." Có thật vậy không? Nếu vậy thì rõ ràng Hương đã có tình cảm đặc biệt đối với tôi, chứ nếu không thì nhắc làm gì? Tôi cảm thấy phấn chấn hẳn lên, đồng thời cũng bức tức: Hương phải gặp thằng cha này nhiều lần nên hắn mới có thể "vẫn thường nghe Hương ..." được. Chẳng lẽ thằng Hùng lại nói đúng, rằng Hương đã "kết mô đen" với một anh chàng bác sĩ tương lai nào đó, lại chính là anh chàng mặt ột này?

Tôi buông hai tiếng gọn lỏn:

- Không dám!

Chắc thấy bản mặt "hình sự" của tôi nên Hương nói, giọng vui vẻ:

- "Nhà văn tương lai" và "chàng nghệ sĩ hài" làm quen với nhau đi! Biết đâu sau cuộc gặp gỡ tình cờ này, hai người lại chẳng trở nên tâm đầu ý hợp?

"Hổng dám đâu!" Nếu nói ra điều suy nghĩ thì câu nói của tôi là vậy. Nhưng ... "chàng nghệ sĩ hài" là tôi, còn hắn là nhà văn tương lai? Chẳng lẽ chàng mặt ột này lại đa tài vậy sao?

Nghe Hương giới thiệu xong, "nhà văn tương lai" nhìn tôi cười ngạo nghễ. Nụ cười ấy làm tôi nổi sùng:

- Anh có tài văn, thế tại sao không làm văn sĩ mà lại đi học ngành y? Coi chừng lộn nghề.

"Anh Khuê" liếc đôi môi "nói dóc", nghiêng đầu trả lời chậm rãi:

- Mình cũng đã suy nghĩ nhiều điều bạn vừa nói, nhưng cuối cùng mình quyết định theo ngành y, vì ...thu nhập của một bác sĩ bao giờ cũng cao hơn thu nhập của một văn sĩ! À, hôm trước mình có xem vở "Chuyện đùa". Bạn diễn đạt lắm. Mình không ngờ trong con người bạn lại ẩn chứa một tài năng tiềm tàng ...

Vở diễn mà hần vừa nói là vở hài kịch ngắn nhân dịp tổng kết niên học. Hôm ấy tôi đóng vai người yêu của Hương, trong khi ngoài cuộc đời thật tôi chỉ là cái bóng của nàng không hơn không kém. Và niềm hạnh phúc giả tạo ấy đã hại tôi. Trong khi diễn, tôi run lập cả lập cập, lưỡi lú lút, thậm chí gần như quên cả lời thoại mà trước đó tôi đã dày công học thuộc. Hương hỏi một tràng, tôi đáp một nẻo, mặt ngờ nghệch, mồ hôi toát ra. Đến động tác âu yếm người yêu (trên sân khấu), tôi đã làm Hương phát hoảng vì cử chỉ vụng về. Hôm ấy khán giả được một trận cười bể bụng, và hóa ra tôi đã thành công (vì hài kịch mà!), nhưng với riêng tôi thì tôi ê ẩm và thề suốt đời giã từ sân khấu.

Tôi biết hôm ấy gã mặt ọt đến là để xem Hương diễn, và hần đã chứng kiến trọn vẹn "tài năng sân khấu" của tôi! Tôi nghe mặt mình nóng bừng, những muốn bước đến tặng cho hần một quả nóc ao, nhưng nghĩ làm vậy là thiếu văn hóa nên tôi chỉ gằn giọng:

- Tôi không thích nghe anh ăn nói kiêu đó. Anh biết anh đang nói chuyện với ai không?

- Chà, ghê quá! Chẳng hay tôi đang được vinh dự nói chuyện với ai vậy nhỉ?

Một phút im lặng trôi qua và tôi lấy làm lạ là thấy mình còn ngồi yên tại chỗ. Tôi cố nói nhẹ nhàng:

- Tôi không có rảnh để nói cho anh biết tôi là ai. Và lại anh cũng chẳng có tư cách gì nhận xét này nọ về tôi ...

"Anh Khuê" cười thành tiếng:

- Cho dù tôi không đủ tư cách nhận xét về bạn, nhưng tôi đủ hiểu biết rằng, hiện tại bạn đang kiểm soát chuyện gây sự với tôi, phải không nào?

- Gây sự với anh? – Tôi cười mĩa mai – Gây sự với anh để làm gì trong khi anh chỉ là người ngoài cuộc.

Nãy giờ Hương ngồi trố mắt nhìn tôi như nhìn một ...con quái vật. Mãi đến lúc này cô mới mở được miệng:

- Tân, hôm nay bạn làm sao thế? Bạn vẫn bình thường không ầm đầu đó chứ?

- Câu hỏi đó bạn nên hỏi anh bạn "nhà văn tương lai" của bạn thì đúng hơn.

- Anh nói sao? – Gã mặt ọt bắt đầu sùng sộ – Và tôi với anh ai là người ngoài cuộc?

Thấy tình hình căng thẳng nên Hương vội dẫn hòa:

- Thôi thôi cho tôi xin, đừng có lời qua tiếng lại nữa. Hãy nói chuyện vui vẻ với nhau có được không?

Tôi thấy đã đến lúc ra đôn kết thúc. Tôi liền đứng lên. Thấy thế, "anh Khuê" xoay người cảnh giác. Nhưng hóa ra làm như thế là thừa, bởi tôi chỉ gọi Hương ra ngoài chứ chẳng đụng chạm gì đến hắn. Khi ra khỏi phòng khách, tôi hỏi ngay:

- Anh ta là người yêu của Hương phải không? Hãy nói thật đi vì mình không muốn mất thời gian vô ích.

- Không. Hắn ta chỉ là một tên lì lợm nhất thế giới.

- Sao Hương không đuổi hắn đi?

- Đã đuổi nhiều lần nhưng hắn vẫn cứ đến. Bạn có cách gì giúp mình không?

- Dễ ợt: Bạn hãy đi chơi với mình, để hắn ngồi đó cho ruồi nó ...bu!

- Ý kiến tuyệt vời. Tân ngồi chờ tí, mình vào nhà trong xin phép ba má ...

Tôi không ngờ tình thế lại diễn biến thuận lợi cho tôi đến như thế. Tôi trở vào phòng khách, nói với "anh Khuê":

- Anh chịu khó đợi một chút, Hương vào trong thay đồ, xong tụi mình cùng đi chơi!

Chẳng hiểu sao, "anh Khuê" trả lời yếu xìu:

- Tôi ...không đi đâu.

Lúc sau Hương ra, nói gì đó với "anh Khuê" rồi ba chúng tôi bước ra khỏi phòng khách. Hương ngồi lên yên xe tôi và tôi bình thản đạp xe qua trước mũi hắn.

Hôm đó tôi và Hương đi chơi đến chiều, và chẳng hiểu sao tôi gọi ngày hôm đó là ngày "chủ nhật tím".